

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžf/119/2013
Identifikačné číslo spisu:	7013200798
Dátum vydania rozhodnutia:	21.11.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:7013200798.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne obchodnej spoločnosti BARAVIN, s. r. o., so sídlom vo Veľkej Bare 5, zastúpenej JUDr. Pavlom Gombošom advokátom so sídlom Moldavská cesta 21/A, Košice, proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom v Banskej Bystrici, Lazovná 63, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 19. marca 2012 č. 1100303/1/21623-125558/2013/5305, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 03. júla 2013, č. k. 7S/125/2013-17, a proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 05. septembra 2013, č. k. 7S/125/2013-31, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 05. septembra 2013, č. k. 7S/125/2013-31 o d m i e t a .

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 03. júla 2013, č. k. 7S/125/2013-17 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Uznesením z 05. septembra 2013, č. k. 7S/125/2013-17, Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“) konanie o žalobe žalobkyne zastavil. Svoj postup odôvodnil s poukazom na § 1 ods. 1, § 5 ods. 1 písm. a/, § 8 ods. 1 a § 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len „ZSP“) tým, že ani v lehote ustanovenej vo výzve na zaplatenie súdneho poplatku splatného podaním žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu orgánu verejnej správy, nebol súdny poplatok žalobkyňou uhradený.

O náhrade trov konanie krajský súd rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a žiadnemu z účastníkov ju nepriznal, pretože konanie bolo zastavené.

Proti tomuto uzneseniu podala v lehote ustanovenej zákonom (§ 204 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) žalobkyňa odvolanie, obsahujúce tiež návrh na oslobodenie od súdnych poplatkov.

Napriek svojmu označeniu „odvolanie proti uzneseniu o zastavení súdneho konania pre nezaplatenie súdneho poplatku“ podanie neobsahovalo dôvody, pre ktoré by malo byť toto uznesenie zrušené, ale len tvrdenia, ktoré mali odôvodniť priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov.

Uznesením z 05. septembra 2013, č. k. 7S/125/2013-31, krajský súd žalobkyňu oslobodenie od súdnych poplatkov nepriznal.

Dôvodom tohto rozhodnutia bola skutočnosť, že žalobkyňa v predmetnom podaní síce uviedla tvrdenia o jej pomeroch, avšak nepredložila žiadne listiny na preukázanie tvrdených skutočností, a to ani na výzvu krajského súdu z 13. augusta 2013, doručení 14. augusta 2013, aby v lehote 15 dní doložila súdu riadne a kompletne vyplnené tlačivo pre dokladovanie pomerov účastníka konania, ktoré pripojil k výzve.

Krajský súd poukázal na to, že žalobkyňa 30. augusta 2013 doručila krajskému súdu tlačivo, v ktorom vyplnila iba svoje identifikačné údaje a pripojila čestné vyhlásenie. Uviedla v ňom, že dlhodobo nevykonáva žiadnu podnikateľskú činnosť, nedisponuje žiadnym hnutelným či nehnuteľným majetkom a z dôvodu zaistenia a nevrátenia dokladom orgánmi činnými v trestnom konaní žalobkyňa nemohla podať daňové priznanie pre daň z príjmov od roku 2010.

Krajský súd uviedol, že nedostatok finančných prostriedkov žalobkyne ako právnickej osoby nemôže byť sám osebe dôvodom pre priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov. Dal do pozornosti skutočnosť, že vzhľadom na základné imanie žalobkyne ako spoločnosti s ručením obmedzeným s rozsahom splatenia 165.970 eur, údaj ktorý krajský súd zistil z obchodného registra, súdny poplatok vo výške 70 eur nepredstavuje takú vysokú sumu, ktorú by nebola schopná uhradiť.

Skutočnosti tvrdené žalobkyňou o neprimeranom zaťažení spoločností spojených s p. M., nezákonnom zadržiavaní finančných prostriedkov zo strany daňových úradov, či blokovani majetku sú pre posúdenie žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov irelevantné. Rovnako mal krajský súd za nepodstatnú aj tú skutočnosť, že žalobkyňa patrí do skupiny obchodných spoločností personálne prepojených s p. M., ktoré vedú viacero súdnych sporov, nakoľko pre rozhodnutie o žiadosti žalobkyne nie sú majetkové pomery iných subjektov nepodstatné. Nemožno preto, podľa krajského súdu prihliadnuť ani na celkovú výšku súdnych poplatkov v ďalších súdnych sporoch.

V závere uznesenia krajský súd poukázal na skutočnosť, že aj napriek výzve žalobkyňa nielen nepredložila súdu žiadne doklady, ktoré by preukazovali tvrdené majetkové pomery, ale ani náležite nevyplnila tlačivo pre dokladovanie pomerov účastníka konania. Žalobkyňa teda nepreukázala splnenie podmienok na oslobodenie od súdnych poplatkov v zmysle § 138 ods. 1 OSP.

Proti tomuto uzneseniu podala žalobkyňa 09. októbra 2013 odvolanie osobne do podateľne krajského súdu, tvrdiac, existenciu dôvodov pre oslobodenie od súdnych poplatkov v prejednávanej veci, ktoré krajský súd neuznal, hoci svoju žiadosť riadne odôvodnila.

Uviedla, že sa nie vlastnou vinou ocitla v mimoriadnej dôkaznej tiesni. Už v žalobe súd informovala, že celá jej účtovná dokumentácia a ostatná agenda nevyhnutná pre dokladovanie pomerov bola zaistená orgánmi činnými v trestnom konaní ešte v marci 2011 a do dnešného dňa nebola napriek výzvam vrátená. Situáciu komplikuje aj skutočnosť, že o zaistení dokladov nebol spísaný riadny protokol a navyše, nahliadnutím do spisov žalobkyňa zistila, že množstvo dokladov chýba. Poukázala na to, že z trestných konaní vedených voči p. M. nepochybne vyplýva, že boli zaistené všetky doklady spoločností personálne spojených s p. M.. Tieto doklady sa však v spisoch vedených orgánmi činnými v trestnom konaní nenachádzajú a teda žalobkyňa nevie získať ani ich kópie.

Tieto skutočnosti považuje žalobkyňa za krajskému súdu známe aj z obsahu žaloby, ktorá je predmetom tohto konania, ako aj z iných podaní a konaní vedených na Krajskom súde v Košiciach. Preto považuje požiadavku súdu na predloženie týchto dokladov neprimerane prísny a voči žalobkyňu jednoznačne nespravodlivý.

Súdom vyrubená povinnosť uhradiť súdny poplatok jej prakticky znemožňuje domáhať sa ochrany svojich práv súdnou cestou (nemá finančné prostriedky na ich úhradu), ktoré predstavuje jej ústavné právo zaručené Ústavou SR. Výška súdneho poplatku, síce nepredstavuje príliš vysokú čiastku (pre žalobkyňu je aj táto suma v súčasnosti vysoká). Zopakovala, že spoločnosti personálne spojené s p. M. sú účastníkmi množstiev súdnych sporov, a tak celková výška súdnych poplatkov predstavuje sumy až niekoľko desiatok tisíc eur. Sama žalobkyňa je účastníkom konaní vedených pred Krajským súdom v

Košiciach, pod sp. zn. 6S/290/2012, 7S/92/2012, 7S/217/2012, atď.. Domáhať sa súdnou cestou zrušenia rozhodnutia pritom predstavuje jedinou zákonnú cestu, ktorou si žalobca môže uplatniť právo na svoju ochranu v danej veci.

Z uvedených dôvodov, má žalobkyňa za to, že sú u nej splnené podmienky na oslobodenie od súdnych poplatkov. Dodala, že hoci súčasná situácia jej nedovoľuje zaplatiť súdny poplatok, táto sa môže v budúcnosti zlepšiť (napríklad aj v prípade úspechu v spore) a po odpadnutí dôvodov na oslobodenie súdny poplatok uhradí, čím teda nedôjde k zvýhodneniu voči iným, úspešným podnikateľom, ktorí súdny poplatok musia zaplatiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobkyne (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 veta prvá OSP a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne proti uzneseniu o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov je namieste odmietnuť, pričom odvolaniu proti uzneseniu o zastavení konania nie je možné priznať úspech.

Najvyšší súd z predloženého spisového materiálu krajského súdu zistil, že žalobkyňa sa žalobou podanou na krajskom súde domáha preskúmania rozhodnutia žalovaného z 19. marca 2013 č. 1100303/1/21623-125558/2013/5305, ktorým žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Košice z 12. decembra 2012, č. 9811401/5/ 3707660/2012/Jam, ktorým žalobkyni ako platiteľke dane z príjmu správca dane vyrubil rozdiel dane za zdaňovacie obdobie roku 2006 v sume 328.642,43 eura.

Keďže žalobkyňa nezaplatila súdny poplatok za žalobu súčasne s jej podaním, krajský súd ju výzvou č. k. 7S/125/2013-10 z 10. júna 2013 uložil, aby v lehote 10 dní zaplatila súdny poplatok za žalobu v sume 70 eur podľa položky č. 10 písm. a/ sadzobníka súdnych poplatkov ZSP. Na výzvu doručенú 12. júna 2013 žalobkyňa nereagovala, preto krajský súd uznesením z 03. júla 2013, č. k. 7S/125/2013-17 konanie zastavil.

Proti uzneseniu z 03. júla 2013, č. k. 7S/125/2013-17, podala žalobkyňa odvolanie, ktoré obsahovalo návrh na oslobodenie od súdnych poplatkov.

Krajský súd 05. septembra 2013, vydal uznesenie, ktorým žalobkyni oslobodenie od súdnych poplatkov nepriznal. Uznesenie bolo žalobkyni riadne doručené 20. septembra 2013, do rúk jej právneho zástupcu.

Žalobkyňa toto uznesenie napadla odvolaním, ktoré doručila krajskému súdu osobne 09. októbra 2013.

Podľa § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti. Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa § 204 ods. 1 OSP odvolanie sa podáva do 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 204 ods. 2 OSP odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo podané po uplynutí lehoty podľa odseku 1 preto, že sa odvolateľ spravoval nesprávnym poučením súdu o lehote na podanie odvolania. Ak rozhodnutie neobsahuje poučenie o lehote na podanie odvolania alebo ak obsahuje nesprávne poučenie o tom, že odvolanie nie je prípustné, možno podať odvolanie do troch mesiacov od doručenia.

Podľa § 57 ods. 1 OSP do plynutia lehoty sa nezapočítava deň, keď došlo k skutočnosti určujúcej začiatok lehoty.

Podľa § 57 ods. 2 OSP lehoty určené podľa týždňov, mesiacov alebo rokov končia sa uplynutím toho

dňa, ktorý sa svojím označením zhoduje s dňom, keď došlo k skutočnosti určujúcej začiatok lehoty, a ak ho v mesiaci niet, posledným dňom mesiaca. Ak koniec lehoty pripadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň.

Podľa § 57 ods. 3 OSP lehota je zachovaná, ak sa posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť.

Podľa § 58 ods. 1 OSP súd odpustí zmeškanie lehoty, ak ju účastník alebo jeho zástupca zmeškal z ospravedlniteľného dôvodu a bol preto vylúčený z úkonu, ktorý mu patrí. Návrh treba podať do pätnástich dní po odpadnutí prekážky a treba s ním spojiť i zmeškaný úkon.

Lehota na podanie odvolania účastníkom sa počíta odo dňa, kedy bolo dotknuté rozhodnutie doručené tomuto účastníkovi. Nikdy sa nepočíta odo dňa, kedy bolo doručené protistrane, a to bez ohľadu na poradie doručení.

V tu prejednávanej veci začala 15 dňová lehota na podanie odvolania plynúť deň nasledujúci po doručení uznesenia krajského súdu, t. j. 21. septembra 2013, a uplynula 05. októbra 2013. Keďže tento deň pripadol na sobotu, je posledným dňom na podanie odvolania proti uzneseniu krajského súdu pondelok 07. október 2013, ktorý je najbližším nasledujúcim pracovným dňom.

Žalobkyňa podala odvolanie osobne na krajskom súde stredu 09. októbra 2013, teda po uplynutí lehoty na jeho podanie.

Podľa § 218 ods. 1 OSP odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré:

a/ bolo podané oneskorene;

b/ bolo podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený;

c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné;

d/ nemá náležitosti podľa § 205 ods. 1 a 2; ak boli dodržané podmienky podľa § 209 ods. 1 a § 211 ods. 1,

e/ rozhodnutie napadnuté odvolaním zaniklo inak.

Podľa § 218 ods. 2 ako oneskorené nemožno odmietnuť odvolanie, ktoré bolo v lehote podané na odvolacom súde alebo do zápisnice na nepríslušnom okresnom súde.

Najvyšší súd preskúmal spis v predloženej veci, či z neho nevyplývajú okolnosti, pre ktoré by zákon pripúšťal predĺženie lehoty na podanie odvolania (§ 204 ods. 2 OSP), odpustenie jej zmeškania (§ 58 ods. 1 OSP), alebo ktoré by vylučovali odmietnutie odvolania ako oneskoreného (§ 218 ods. 2 OSP). Zistil, že zo spisu žiadna z uvedených okolností nevyplýva, preto odvolanie žalobkyne podľa § 218 ods. 1 písm. a/ OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP ako oneskorene podané odmietol.

Následkom oneskorene podaného odvolania proti uzneseniu krajského súdu z 05. septembra 2013, č. k. 7S/125/2013-31, je vylúčenie odkladného účinku, ktorý prislúcha len odvolaniu podanému včas (§ 206 ods. 1 OSP, § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Preto sa uznesenie krajského súdu z 05. septembra 2013, č. k. 7S/125/2013-31, stalo právoplatným momentom jeho doručenia žalobkyni, t. j. 20. septembra 2013.

Podľa § 138 ods. 3 OSP o priznaní oslobodenia od súdnych poplatkov predseda senátu alebo samosudca upovedomí ostatných účastníkov na najbližšom pojednávaní.

Pokiaľ teda krajský súd doručoval uznesenie z 05. septembra 2013, č. k. 7S/125/2013-31, aj žalovanému, toto je bez akéhokoľvek účinku na jeho právoplatnosť, pretože toto doručenie malo výlučne funkciu upovedomenia. Uznesenie o priznaní alebo nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov totiž svojou povahou vylučuje možnosť podať odvolanie voči nemu iným účastníkom konania než je ten,

ktorý takýto návrh podľa § 138 ods. 1 OSP podal. Takéto uznesenie sa totiž týka výlučne postavenia dotknutého účastníka a nemá (nemôže mať) vplyv na ostatných účastníkov. Navyše, v prípade, že títo zistia do právoplatného skončenia konania, že pomery účastníka oslobodenie neodôvodňujú, prípadne neodôvodňovali, môžu na túto skutočnosť súd upozorniť a súd môže postupovať podľa § 138 ods. 5 OSP.

Keďže žalobkyňa súdny poplatok za žalobu do dnešného dňa nezaplatila a jej odvolanie neobsahuje žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zrušenie alebo zmenu odvolaním napadnutého uznesenia krajského súdu z 03. júla 2013, č. k. 7S/125/2013-17 a najvyšší súd po zistení, že je jednak vo výroku vecne správne a tiež je namieste sa plne stotožniť s jeho odôvodnením, toto uznesenie potvrdil (§ 219 ods. 1, 2 OSP, § 250ja ods. 3 OSP).

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 OSP a účastníkom ich náhradu nepriznal, pretože žalobca nemal v odvolacom konaní úspech a žalovanému náhrada trov konania neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.